

till at sætte Folk ind, som forstaae og ville kæmpe for disse. Den ærede Rigsdagsmand talte meget om Afhængighed. Han sagde, at det ikke var Noget, som var karakteristisk for Embedsmændene at være afhængig; næsten Enhver var afhængig, den Ene af Et, den Anden af et Andet. Ja, det er sandt; denne Bemærkning vilde være meget rigtig, naar man talte om en enkelt Mand; men her er jo Tale om en heel Classe og om at give denne fortrinssviis politiske Rettigheder og en meget stor Indflydelse paa den Fællesforfatning, man vil indføre. Det er det, der er Spørgsmaal om, og da gjælder denne Betragtning ikke. Det ærede Medlem er ogsaa i Talens Løb kommen til at anføre som et Særkende for Embedsmændenes Uafhængighed, at de kunne blive nødtie til at træde ud af Forsamlingen. Det er det bedste Beviis paa, hvordan hans Præmisseser have været. Han vilde forsvare den forskjelligartede Sammensætning af Repræsentationen dermed, at det var et Getkammersystem, og at der derfor maatte være forskjellige Elementer. Det er en mærkvaerdig Sætning, forekommer det mig. Naar man har et Getkammersystem, synes det mig, at man i Almindelighed maa gjøre den Fordring gjældende, at det er eensartede Elementer. Vil man have forskjelligartede Elementer til at virke, saa udsondrer man dem og tager Lokammersystemet. Til de enkelte Kamre gjør man i Almindelighed den Fordring, at de skulle være eensartede, at de Mænd, der sidde deri, skulle have den samme Oprindelse. Det er netop den Hovedindvending, der er gjort fra vor Side mod det hele System, at det ikke er blevet et Lokammersystem, at man har 12 Slags Rigsdagsmænd. Der er for det Første de Kongevalgte, for det Andet de directe Valgte, for det Tredie de Delegerede, og enhver af disse Classer deles i to Dele efter Nationaliteterne, hvorved der faaes 6 Classer, og som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har sagt, de ville stille sig ad efter Interesserne i Halvøens og Dernes, saa at man altsaa derved faaer dobbelt saa mange Classer. Det er netop hele Ulykken, at man har bragt baade det fremad-

sridende og det conservative Element ind i det samme Kammer. Jeg hører til dem, der troe, at en Stat ikke i Længden bestaaer uden et stærkt konservativt Element ved Siden af det fremadskridende; men jeg ønsker og har altid troet, at det var rigtigt, at det var i et Kammer for sig selv; thi at lade begge være i det samme Kammer, er det samme som, at Lemmer, som Hænder og Fødder, kæmpe mod hinanden. Der skal være forskjellige Meninger i enhver Forsamling, og det er naturligt, at de kæmpe mod hinanden, og det skal da vise sig, hvilken af dem der skal seire. Men her er Tale om at sætte forskjellige Elementer, der ifølge deres Livsstilling maae staae mod hinanden, sammen i eet Kammer. Det er det, som forekommer mig saa underligt og langt fra at være til at prise, saaledes som det er blevet gjort af den ærede Rigsdagsmand. Med Hensyn til § 45 blev der givet den Trost, at den er snart ubrugelig. Det er virkelig, naar man skal indføre en Forfatning eller overhovedet anstaafe sig en hvilkensomhelst Ting, beynnderligt, at man anfører det Argument, at den snart ikke vil kunne bruges mere. Den ærede Taler gik derpaa over til de almindelige Betragtninger, som han kaldte dem. Jeg maa tilstaae, at mig forekomme de at være i høieste Grad ualmindelige. Han sagde, at Rigsdagen vilde tabe sin Betydning, og at det maatte vi huske paa. Ja, det er netop Tingen, det huske vi paa; men netop fordi vi gjøre dette, maae vi virkelig ogsaa være saa meget mere agtpaagivende paa, hvor da denne Betydning kommer hen, hvem det er, der faaer den; netop derfor maae vi lægge Mærke til, hvorledes Fællesforfatningen bliver. Han meente, at vi maatte gaae tilbage; det var nødvendigt og at det var skeet allerede. Det er ganske sandt, vi maatte gaae tilbage, og der var blot Spørgsmaal om, hvor langt. Det blev da derpaa fremsført af den ærede Taler, at der er ingen Data for, at vi ere gaaede for langt tilbage. Ja, dersom der ikke er Data derfor, saa veed jeg virkelig ikke, hvorom vi strides; thi det er jo netop Sridspunktet, om der er Data for, at vi i Fællesforfatningsudkastet gaae for langt; og naar man, idet man skal bevise, at man ikke gaaer for langt, siger, at der ingen Data ere